ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΛΕΖΑΡΝΤΙ

ΟΙ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ

ΝΥΧΤΩΝΕ...

Πλάϊ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ὁ Μωρὶς καὶ ἡ Παυλίνα, ποὺ ἦσαν μόλις τρεῖς ἑβδομάδες παντρεμένοι καὶ ποὺ τοὺς ἕνωνε ἡ γλυκύτερη ἀγάπη, ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὸν βραδινό τους περίπατο. Εἶχαν γευματίσει στὸ μοναδικὸ ξενοδοχεῖο τοῦ μικροῦ χωριοῦ τῶν Πυρηναίων, στὸ ὁποῖο εἶχαν σταματήσει, γοητευμένοι ἀπὸ τὴν ὠμορφιά του. Εἶχαν ξαπλωθῆ στὸ γρασίδι, εἶχαν κινηγηθῆ ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ἦσαν εὐτυχισμένοι!...

Ἔξαφνα, ἐκεῖ ποὺ κουβέντιαζαν ἥσυχα-ἥσυχα, ἡ Παυλίνα γλώμιασε. Αἰσθάνθηκε ἀπότομα πόνους στὴν κοιλιὰ καὶ μιὰ παράξενη ἀτονία σ' ὅλο τὸ σῶμα. Τρελλὸς ἀτ' τὴν ἀνησυχία ὁ Μωρὶς, τὴν ἄρπαξε εὐθύς, καὶ γεμίζοντάς την μὲ χάδια καὶ μὲ φιλιά, τὴν μετέφερε στὸ δωμάτιό τους. Σὲ λίγο ὅμως τὰ ἴδια συμπτώματα φανερώθηκαν καὶ στὸν ἴδιο. Τότε μιὰ φρικτὴ σκέψη, μιὰ τρομακτικὴ ὑποψία πέρασε ἀτ' τὸ μυαλό τους: Εἶχαν δηλητηριασθῆ!...

Ἐνθηλήθηκαν τὰ ὑπόλοιπα ἐκεῖνα φρέσκα μανιτάρια, ποὺ τοὺς εἶχε ἑτοιμάσει ὁ ξενοδόχος καὶ ποὺ παρ' ὅλη τὴν δυσπιστία τους, δὲν κρατήθηκαν καὶ τὰ φάγανε.

Ναί, αὐτὸ ἦταν, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, εἶχαν δηλητηριασθῆ!.... Οἱ πόνοι τους ὅλο καὶ μεγάλωναν. Ὁ ξενοδόχος ἔτρεχε ἀπ' τὸν ἕναν στὸν ἄλλο σαστισμένος. Τὸ πλησιέστερο χωριό, στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε γιατρός, ἀπεῖχε ἕξη λεῦγες. Ἂν πήγαινε μὲ τὴν καρότσα του, θὰ ξαναγύριζε σὲ τρεῖς ὧρες, πολὺ ἀργὰ δηλαδή... Ἦταν τρομερό!...

Ἔξαφνα τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα: Κατοικοῦσε ἐκεῖ κοντὰ ὁ κ. Πιερλά, ἕνας γέρος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ποὺ λόγῳ τῆς πείρας του, θἄξερε, ἀσφαλῶς, ἀπὸ γιατροσόφια. Κάτι θἄξερε λοιπὸν καὶ γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι.

Ὅταν σὲ λίγο ἦλθε ὁ κ. Πιερλά, ἡ κατάστασις τῶν δύο ἀσθενῶν εἶχε χειροτερέψει.

— Χρειάζονται ἐμετικά, εἶπε ὁ κ. Πιερλά. Ὡς ποὺ νἀρθῆ λοιπὸν ὁ γιατρός, δόστε τους νὰ πιοῦν γάλα, ὅσο μπορεῖτε περισσότερο γάλα. Εἶνε τὸ καλύτερο ἀντίδοτο γιὰ τὴν δηλητηρίασι...

***

Ὁ κ. Πιερλὰ ἀνέλαβε νὰ βρῆ μόνος τὸ γάλα, ἂν κ' ἤξερε ὅτι δὲν ἦταν κ' εὔκολο πρᾶγμα αὐτό, γιατὶ στὸ χωριὸ δὲν ὑπῆρχαν πολλὰ ζῶα αὐτὴ τὴν ἐποχή. Μὲ χίλιους κόπους κατόρθωσε ζητιανεύοντας ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα, νὰ μαζέψῃ δυὸ κιλὰ γάλα.

Μεταφέροντας το τώρα στο ξενοδοχεῖο, στάθηκε ἀπότομα καὶ γούρλωσε τὰ μάτια του. Μιὰ τρομερὴ σκέψη γεννήθηκε στὸ μυαλό του:

«Τὸ γάλα ποὺ εἶχε βρῆ, μόλις ἔφτανε γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἕνα ἀπ' τοὺς δηλητηριασμένους!...»

Πῶς θὰ τοὺς τὸ ἔλεγε αὐτό; Πῶς θὰ τοὺς τὸ ἐξηγοῦσε;... Ἡ θέσι του ἦταν τραγική!...

Μὰ δὲν ἦταν καιρὸς γιὰ διστακμούς. Θὰ τοὺς ἔλεγε ὀρθὰ κοφτὰ τὴν ἀλήθεια καὶ ἂς ἔκαναν ὅ,τι ἤθελαν.

Ἀπ' τὸ κατώφλι ἀκόμα τῆς κάμαρης τῶν ἀρρώστων, ὁ κ. Πιερλὰ εἶπε μπαίνοντας:

— Πρὸς τὸ παρὸν αὐτὸ εἶνε ὅλο τὸ γάλα ποὺ βρῆκα. Εἶνε περιττὸ νὰ τὸ μοιράσετε, γιατὶ μόλις φτάνει γιὰ τὸν ἕνα, καὶ ἂν τὸ μοιράσετε, χάνετε τὴν ἐλπίδα νὰ σωθῆ ὁ ἕνας ἀτ' τοὺς δυὸ σας τοὐλάχιστον. Ἐντωμεταξὺ θὰ προσπαθήσω νὰ βρῶ κ' ἄλλο γάλα.

***

Ὁ Μωρὶς ἄκουσε τὲ λόγια τοῦ Πιερλὰ καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου γύρισε καὶ εἶπε στὴ γυναίκα του:

— Γρήγορα, γρήγορα, Παυλίνα, πιὲς τὸ γάλα αὐτό!...

Ἄστρη ἀτ' τὴν ἀγωνία, ταραγμένη, τελείως ἐξηντλημένη ἡ Παυλίνα ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε στὸ σύζυγό της:

— Ὄχι, ὄχι, πιές το σύ, Μωρίς...

Ὁ Μωρὶς σηκώθηκε τρεκλίζοντας καὶ πλησίασε τὴν γυναίκα του:

— Ἀγάπη μου, τῆς εἶπε, εἶνε τρέλλα αὐτὸ ποὺ λές!... Ξέρεις καλὰ ὅτι εἶμαι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ σένα καὶ ὅτι μπορῶ νὰ περιμένω τὸν γυρισμό τοῦ κ. Πιερλά, ἀκόμα καὶ τὴν ἔλευσι τοῦ γιατροῦ.

Συγχρόνως γέμισε, ἐνῶ τὰ χέρια του τρέμανε ἀπὸ τὸν πυρετό, ἕνα μεγάλο ποτήρι καὶ τὸ ἄπλωσε στὴν Παυλίνα. Ἐκείνη τὸ ἀπώθησε ἐλαφρὰ ψιθυρίζοντας:

— Ὄχι, ὄχι, σὲ βεβαιώνω, ἀγάπη μου, πῶς κ' ἐγὼ μπορῶ νὰ περιμένω τὸ γιατρό. Ἀντέχω ὅσο καὶ σύ. Πιές το, πιές το, ἀγάπη μου!...

Ὁ Μωρὶς γονάτισε κοντά της:

Εἶχαν ξαπλωθεῖ στὸ γρασίδι

— Ἔλα, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε μὲ συγκινημένη φωνή, ἂς μὴ χάνουμε καιρό. Κάθε στιγμὴ ποὺ περνᾶ εἶνε πολύτιμη. Σὲ ἱκετεύω. Πιές το... Ἄκουσες τί εἶπε ὁ κ. Πιερλά; Πιὲς το λοιπὸν γρήγορα ὅλο. Παυλίνα, Παυλίνα μου, ἀγαπημένη μου, πιὲς το γιὰ νὰ ἡσυχάσω, γιὰ νὰ ξέρω ὅτι σώθηκες... Λυπήσου με, Παυλίνα, σὲ λίγο θὰ εἶνε πολὺ ἀργά!

Ἡ Παυλίνα ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της μὲ μεγάλο κόπο καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Μωρίς, λατρεία μου, δὲν σκέπτεσαι τί λές... Πῶς θὰ μπορέσω νὰ ζήσω, χωρὶς ἐσένα, ξέροντας ὅτι ἀγόρασα τὴν ζωή μου, θυσιάζοντας τὴ δική σου. Θὰ ἦταν τρομερό, θὰ ἦταν ἀνυπόφορο αὐτό!

Ὁ Μωρὶς καταλαβαίνοντας τὴ λογικὴ τῆς σκέψεως αὐτῆς, ἀποκρίθηκε:

— Ναί, ἔχεις δίκηο... Δὲν τὄχα σκεφθῆ, δὲν πῆγε τόσο μακρυὰ ὁ νοῦς μου. Ἤθελα νὰ σὲ σώσω γιατὶ σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἴδια μου τὴ ζωή, περισσότερο ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου. Δὲν σκέφθηκα τὸ μαρτύριο ποὺ θὰ περιμένε ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἐπιζοῦσε τοῦ ἄλλου σ' αὐτὴν τὴν περίστασι...

Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, ἡ Παυλίνα ἀνασηκώθηκε καὶ εἶπε σὰν νὰ παραληροῦσε σχεδόν:

— Βλέπεις ποὺ ἔχω δίκηο, Μωρίς, βλέπεις πὼς αὐτὸ ποὺ ζητοῦσες εἶνε ἀδύνατον. Ὤ, καλύτερα νὰ πεθάνουμε καὶ οἱ δυὸ μαζύ, ἀγάπη μου. Ἂς μὴν σκεπτόμεθα τὴν σωτηρία, ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατὴ παρὰ γιὰ τὸν ἕνα μας μόνον καὶ ἀφοῦ δὲν μποροῦμε νὰ ζήσουμε ὁ ἕνας δίχως τὸν ἄλλο... Ἔλα πιὸ κοντά μου, Μωρίς... Μὴ μ' ἀφήσεις... Ναί, ὅλως διόλου κοντά μου. Δῶσε μου τὸ χέρι σου... Τί μᾶς μέλλει ποὺ θὰ πεθάνουμε, ἀφοῦ θὰ πεθάνουμε μαζύ;...

***

Ὧρες ὁλόκληρες ὑπέστησαν πλάϊ-πλάϊ τοὺς φρικτοὺς πόνους τῆς δηλητηριάσεως, ἐνῶ στὸ τραπέζι ἔμενε ἀνέπαφο τὸ δοχεῖο μὲ τὸ γάλα...

Ἔξαφνα, μέσα στὴ νυχτερινὴ σιγαλιὰ ἀντήχησε ὁ κρότος ἑνὸς ἁμαξιοῦ. Σὲ λίγο ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοιξε. Ἦταν ὁ γιατρός... Μπῆκε γρήγορα μέσα, ἔτρεξε κοντά τους, τοὺς ἐξήτασε καὶ εἶπε στὸν τρομαγμένο ξενοδόχο:

— Ναι, εἶνε ἀκόμα καιρός. Θὰ τοὺς σώσω καὶ τοὺς δυό.

Ὁ κ. Πιερλὰ εἶχε ἐντωμεταξὺ γερίσει κι' αὐτός. Ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὸ δοχεῖο τοῦ γάλακτος, τὸ εἶδε ἀνέγγιχτο καὶ κατάλαβε ἀμέσως τί εἶχε συμβῆ...

Μὲ λίγα λόγια ἐξήγησε τότε στὸ γιατρὸ τὰ πάντα.

Κ' οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν ἀντικρύσει τόσα πράγματα στὴ ζωή τους, ὁ ἕνας στὶς μακρυνὲς περιπλανήσεις του κι' ὁ ἄλλος στὸ προσκεφάλο τῶν ἐτοιμοθανάτων, οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἔσκυψαν τὸ κεφάλι τους μὲ σεβασμό, νοιώθοντας ὡς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς τους ὅλο τὸ μεγαλεῖο κι' ὅλη τὴν ὠμορφιὰ τῆς ἀγάπης τῶν δυὸ ἐκείνων ὑπάρξεων!...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Πρὸ δυὸ ἑβδομάδων ἀτέθανε στὴν Κορσικὴ κάποιος πλούσιος καὶ ἀνύπαντρος κτηματίας ὀνομαζόμενος Πέτρος Μπάλκι. Τὴν ἑπομένη τῆς κηδείας του οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς του, θεόπτυχοι οἱ περισσότεροι, μαζεύτηκαν στὸ σπίτι του περιμένοντας μὲ ἄγωνία τὴν ἀνάγνωσι τῆς διαθήκης του, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους ἀνοίχθηκε καὶ διαβάστηκε πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν ὅλων τῶν παρισταμένων. Ἰδοὺ τί ἔγραφε ἐπὶ λέξει:

«Πεθαίνω δυστυχισμένος γιατὶ εἶμαι πλούσιος. Ποτέ μου δὲν αἰσθάνθηκα εἰλικρινῆ ἀγάπη ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν μου καὶ τῶν φίλων μου ἢ μᾶλλον ἐδυσπιστοῦσα πάντοτε πρὸς τὰ αἰσθήματά τους. Τὸ χρῆμα εἶνε πηγὴ κάθε κακοῦ καὶ κάθε δυστυχίας. Γι' αὐτὸ πρὸ ἑνὸς ἔτους κατέθεσα ὁλόκληρη τὴν περιουσία μου στὴν Τράπεζα καὶ ἀγόρασα τίτλους δανείων. Τοὺς τίτλους αὐτοὺς τοὺς ἔκαμα κομμάτια, τοὺς ἔβαλα χτὲς μέσα σὲ ἕνα χρηματοφύλακιο, τὸ ὁποῖον πέταξα μέσα στὴ φωτιά. Πεθαίνω εὐχαριστημένος ὄχι τόσο γιατὶ ἔγινα φτωχός, ὅσο γιατὶ σώζω τοὺς συγγενεῖς μου ἀπὸ τὴ δυστυχία. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μ' εὐγνωμονοῦν ἐπειδὴ δὲν θὰ βροῦν οὔτε ὀβολὸ ἀπὸ τὴν περιουσία μου».